

DOE HET ZELF

NEGENDE LES.

S L E U T E L S .

Als wij te maken hebben met esoterische literatuur en met allerlei inwijdingsgroepen, dan komt telkenmale het wereldbegrip "sleutels" op de voorgrond. Nu is het erg mooi, als je een bos sleutels hebt, maar wat kun je ermee doen, als je geen slot hebt waar dat bij hoort? Ik zou u willen wijzen

in de eerste plaats op datgene wat een sleutel kan zijn, in de tweede plaats op het feit, dat geen enkele sleutel voor u belangrijk is behalve de sleutel die op uw eigen wezen of op uw problemen betrekking heeft.

Elke sleutel kan mooi zijn. Maar alleen die sleutel welke in uw leven betekenis kan hebben is voor u belangrijk, alle andere moogt u verwaarlozen. Laten wij dan allereerst nagaan wat het vereiste is voor het toekennen van het predicaat: sleutel.

1. Het moet een betrekkelijk kort gezegde zijn, het moet gemakkelijk kunnen worden onthouden.
2. Het moet niet voor iedereen duidelijk en begrijpelijk zijn.
3. Het moet een onderliggende (diepere) betekenis hebben, die emotioneel reacties bij u wakker kan roepen.
4. Elke sleutel bevat niet alleen een begripswaarde, maar daarnaast ook een daadwaarde. Anders gezegd: een sleutel, die u heel goed aanvoelt, maar waarmee u praktisch niets kunt doen, is voor u geen werkelijke sleutel.

Een voorbeeld van een sleutel: Als ik deze groep beschouw en ik weet het hoofd waaronder men werkt "doe het zelf", dan lijkt mij het volgende als sleutel buitengewoon treffend:

"Wie het licht voelt, behoeft het niet te zien."

Wat is de betekenis ervan. Als u in het zonlicht heeft gezeten, dan weet u dat wel. U kunt zonder het licht te zien voelen dat er licht is.

Het betekent dus: paranormale waarden of krachten behoeft u niet in extenso te zien, vast te stellen of te definiëren. Als u hun aanwezigheid aanvoelt, zijn ze voor u werkzaam en kunt u er iets mee doen.

Hoe beantwoordt deze sleutel nu aan de gestelde eisen?

In de eerste plaats: hij is kort.

In de tweede plaats: er zit een dubbele bodem in.

In de derde plaats: hij kan emotionele reacties wekken bij degenen die daarvoor rijp zijn en wat ook heel erg belangrijk is, het zegt ook wat je kunt doen.

Op het ogenblik, dat je je bewust bent van de aanwezigheid van een bepaalde kracht, een energie, kun je daarmee werken, ook wanneer ze zintuiglijk verder niet kenbaar wordt. Dat betekent dus, dat actie kan worden ondernomen

men bij elke erkenning: er is iets aanwezig. Daarbij behoeft dat "iets" nog niet eens verder te worden omschreven.

Een slot.

Dat is ook altijd een grote moeilijkheid. Want een slot, dat zegt het woord reeds, betekent een grens tussen de ene wereld en de andere.

Als wij het hebben over een slot waarop een sleutel past, dan kunnen wij nooit het hebben over iets wat niet in u bestaat. Het slot betekent altijd een grens tussen uw totaal-bewustzijn en uw waak-bewustzijn.

Als ik een sleutel hanteer, dan is het gevolg ook duidelijk, want krachten die normalerwijze wel in het totaal-bewustzijn aanwezig zijn, maar niet verstandelijk worden gerealiseerd, komen plotseling binnen uw bereik en tevens de krachten die daarmee verwant zijn. Het slot is dus iets dat tijdelijk uw gesteldheid verandert en daarbij ook bepaalde mentale veranderingen - zij het tijdelijk - mogelijk maakt.

Hier zijn de twee facetten waarop u ontzettend goed moet letten, als u met een "sleutel" wordt geconfronteerd. Indien iemand zegt: Dit is een sleutel, dan moet u niet denken: dat is wat voor mij. Een sleutel voel je aan. Een sleutel kan slechts functioneren, indien hij ook nog resonanceert in de buurt van het slot: d.w.z. de grens tussen de twee lagen van bewustzijn. Hier is dus de kwestie van aanvoelen alweer veel belangrijker dan beredeneering of het aanhoren van anderen.

Een voorbeeld.

Er was eens een wijze - tenminste hij zag zichzelf zo - die een betrekkelijk groot esoterisch genootschap leidde. Hij zei eens tegen ongeveer honderd mensen: Ik geef u een sleutel: "Wanneer de roos bloeit, leeft het dorre hout."

Iedereen dacht daar natuurlijk het zijne van; de man was ten slotte 87.

Wat die "roos" dan wel zou zijn? Iedereen dacht, dat het wel iets te maken zou hebben met de beweging, maar niemand begreep wat de man eigenlijk bedoelde. Een enkeling voelde een resonans. Wat was nu de zin van deze sleutel? Geen!

Het nadrukkelijk geven van een bepaalde zinsnede als "sleutel" heeft alleen zin, indien daarbij verdere gegevens worden verstrekt. Een werkelijke sleutel kan alleen vanuit jezelf functioneren, omdat daardoor bij jou iets wordt opengemaakt. Het is duidelijk dat de man niet eens wist wat een sleutel was.

Hoe komt het dan, dat er toch enkelen waren die daarop reageerden en die er misschien wel iets mee konden doen? Dit is heel begrijpelijk: Voor hen was de roos het beeld van het opengebloeid bewustzijn, zo iets als de lotus in zekere systemen. Zij trokken de conclusie: Indien ik mij innerlijk geestelijk volledig ontplooi, dan zal alles wat dan onmogelijk is voor mij nu op deze wereld tot mijn mogelijkheden gaan behoren. Het resultaat was, dat zij inderdaad bepaalde grenzen in zichzelf hebben overwonnen en wat meer presteerden dan zonder dat mogelijk zou zijn geweest. Maar zo had degene die de sleutel gaf het weer niet bedoeld. Hieruit blijkt dus, dat de sleutel helemaal niet als zodanig gegeven behoeft te worden. Het behoeft geen reële geestelijke waarde te zijn die u door een ander met bijzondere inwijdende fratsen erbij cadeau wordt gegeven.

Sleutels kunt u overal vinden: in de krant, in een boek. U kunt ze soms horen in een film, op de t.v. of de radio. Soms gaan er een paar mensen voorbij, u hoort een flard van een gesprek en iets klikt, iets slaat aan.

Uw bewustzijn verandert een tikje en ineens heeft u nieuwe mogelijkheden.

Sleutels zijn dus geen zaken die u alleen op bepaalde plaatsen vindt. Wel is het natuurlijk belangrijk, dat u zelf in een situatie verkeert waarin de sleutel voor u betekenis heeft.

Als u in het dagelijks leven gewoon rekening houdt met de verschijnselen, dan wordt het misschien duidelijker waarom sommige dingen in een enkele situatie sleutels zijn en daarbuiten betekenisloos. Heeft u het wel eens ge-

had dat u zat te puzzelen of iets dergelijks? De radio staat aan of een ander zit te praten en u let eigenlijk niet op. Dan heeft u een woord nodig van 5 le ters: nieuwe kracht. U zoekt zich rot. Ineens zegt iemand "leven". U bent met de puzzel bezig. De ander gebruikt "leven" in een heel ander verband en betekenis, met een geheel andere inhoud, maar bij u klikt het ineens. U weet nu hoe u dat woord moet invullen.

Een ander voorbeeld.

U heeft dagenlang niet aan bepaalde mensen gedacht, misschien wel jarenlang en ineens denkt u aan hen. Wat gebeurt er? U leest die naam in de krant, u ziet die mensen of u ziet iemand die er sprekend op lijkt of u hoort ineens iets. U zegt dan: Dat is paranormaal. Er is een samenhang. Nu deze vraag daarachteraan: Indien u niet geconcentreerd zou zijn geweest op dat bepaalde woord van 5 letters of op de persoon waarmee u bezig was, zou u dan ook gevallen zijn over dat woord, die naam, die gelijkenis etc? Zou u er zoveel aandacht voor hebben gehad? In de meeste gevallen is dat nl. niet zo. Dat impliceert dus, dat een mens in een bepaalde toestand moet verkeren om met zijn aandacht gericht te zijn op de factoren rond hem die daarmee samenhangen.

Je kunt dingen hebben waarmee je eens erg druk bezig bent geweest. Je komt ze later weer tegen in het leven. Je weet, dat je je er niet meer mee bezighoudt, je gaat eraan voorbij en later zeg je: Hé, was dat zus of zo? Er zijn dingen waarmee je bezig bent en die theoretisch niet mogelijk zouden zijn, maar nu ontdek je deze plotseling overal.

U bent bezig met een bepaalde naam (wij hebben het voorbeeld nu net gehad, ik ga het nog even uitwerken). U ziet die naam plotseling overal staan: op etalageruiten, in een krant, u leest het in een boek, u ziet het misschien zelfs ergens met krijt op de grond gekrabbeld. Betekent dat nu, dat die naam er vroeger niet was? Helemaal niet. Het betekent slechts dat u door uw concentratie daarop attent bent geworden.

Een sleutel kan alleen een sleutel zijn, indien onze gesteldheid ons a.h.w. openstelt voor al datgene wat buiten ons reeds lang bestaat. Een sleutel is geen nieuwe waarde. Hij is iets wat altijd heeft bestaan, maar onder bepaalde omstandigheden voor ons ineens een nieuwe betekenis verwerft.

Nu is het natuurlijk heel erg pretentieus van ons om ons blad, waarin ook dit geplubliceerd behoort te worden SLEUTELS te noemen. Wij zijn echter uitgegaan van het standpunt dat iemand, die dit leest bepaalde geestelijke interessen heeft en bepaalde doeleinden nastreeft.

Als wij een cursus geven over hoe je het zelf moet doen, dan gaat het niet alleen om de proefjes die worden beschreven en om de verklaringen die worden gegeven, maar het gaat erom dat u onder een bepaalde omstandigheid dank zij uw concentratie daarop plotseling aanvoelt: dit is voor mij hanteerbaar. Dat kan in een hele cursus misschien bestaan uit 3 of 4 zinsneden. Maar deze zinsneden zijn voor u een sleutel naar een nieuw persoonlijk beleven, een nieuwe persoonlijke mogelijkheid. Dan is het verder eigenlijk niet belangrijk of het gaat over wat u zelf moet doen, of over de achtergronden van de wereld, over het godsbegrip, misschien over het ontstaan van de mensheid of de geschiedenis van de wereld. Het gaat er alleen maar om: Hoe u reageert.

De sleutels, die wij zouden willen geven aan degenen die na alle ontwikkelingen nog steeds een cursus als deze volgen, zijn misschien erg eenvoudig. Hopelijk dat er toch een enkele klikt. Als het niet aanslaat, dan is het onzin; laat het dan maar rusten. Het zijn maar heel eenvoudige spreukjes, maar het kunnen sleutels zijn:

"Kracht is datgene wat je beseft voordat je het gebruikt."

"Het onmogelijke bestaat uit onze omschrijving van het mogelijke."

"Wie een ander wil worden wordt niets. Wie zichzelf wil worden, beseft alles."

"Wie wil doordringen tot het wezen van een ander, moet die ander op zich laten inwerken totdat hij zijn eigen vooroordelen vergeet."

"Het raadsel van de tijd is gelegen in ons geloof aan zon en uurwerken."

U kunt er heel veel mee doen, als u begrijpt wat het is. In al deze gevallen zit er een aanwijzing in verborgen. Wie nu deze aanwijzing begrijpt, moet zichzelf veranderen, dan eerst kan hij iets gaan doen.

Sommige sloten staan in deuren waarachter geen ruimte is. Er zijn heel veel sleutels die je zou kunnen gebruiken, maar er bevindt zich niets achter die deuren; het is er leeg. Overal waar je een leegte ervaart, moet je verdergaan, daar moet je je niet druk over maken. Want de deur, die bij opening voor de een alleen een rotswand toont, toont een ander het beloofde land. Vergeet u dat niet!

Wij met ons denken, ons streven, onze voortdurende pogingen om te veranderen, om iets meer te zijn, wij zijn eigenlijk zeer complexe wezens, die zo simpel zijn dat het haast ongelooflijk is. De complexiteit ligt in de opbouw van ons wezen, maar het feitelijke functioneren is zo eenvoudig.

Ik kan geen enkele kracht bedwingen, die ik vrees. Maar mijn vrees kan ik leren bedwingen.

Daar waar ik begeer, verlies ik mijn redelijkheid.

Daar waar ik volledig beseft, zal ik niet begeren maar erkennen.

De mens wordt over het algemeen gedreven door zijn behoefte meer te willen zijn dan een ander. Maar u kunt nooit méér worden dan een ander, indien u niet eerst gelijk wilt zijn aan een ander. U kunt namelijk nooit méér zijn zonder eerst een keer een eenheid bereikt te hebben, gelijk te zijn met anders weet je niet wat méér betekent; dan is het namelijk een illusie. Je kunt heel mooie bouwwerken optrekken, maar als je dat doet met modderkoekjes, dan komt er een regenbui en het gehele bouwsel is weg. Als je hetzelfde doet met stenen, dan is het misschien veel moeilijker, maar het gebouw blijft staan. Je moet eerst weten wat het materiaal vraagt, wat je daarmee kunt doen, hoe je daarmee moet werken, dan pas kun je ermee werken.

Een groot bezwaar in ons aller werkelijkheid - zeker als wij proberen ons bezig te houden met het paranormale - is dat wij de normale wereld willen overtreffen zonder haar feitelijk te kennen. Dat is onmogelijk. Het paranormale kan slechts bestaan, indien eerst het normale er is, want zonder het normale heeft het bovennormale geen enkele betekenis. Daarin ligt voor ons allen de belangrijkste les, die men maar kan vinden in deze lerinkjes over dit en dat.

Ik moet uitgaan van de norm, niet omdat de norm op zichzelf goed of verkeerd hoeft te zijn. De norm is eenvoudig het uitgangspunt. Als je niet met de gemiddelde wereld kunt leven, dan kun je haar ook niet begrijpen. Als je een wereld niet begrijpt, dan kun je haar niet veranderen en je kunt zelf ook geen betekenis hebben in die wereld. Wegvluchten in mooie geestelijke leuzen is zeer interessant, maar het is nooit meer dan dat. Ingewijd worden in de meest geheime leringen lijkt begeerlijk, maar als het gelijktijdig een grens optrekt tussen jezelf en de werkelijkheid, dan kom je nergens.

Er bestaat een oud inwijdingsverhaal dat u misschien reeds gehoord heeft. Een mens zoekt inwijding. Hij gaat naar een leermeester toe. Deze leert hem van alles en stuurt hem dan verder, meer de wildernis in. Daar is een andere leermeester. Hij blijft daar eveneens een paar jaren, leert ook weer heel veel

en zo maakt hij ongeveer 10 verschillende stadia door. En elke keer zegt de Meester: Nu heb je alles geleerd wat ik je kan leren. Ga nu maar verder. Waar komt hij dan terecht? Als hij de laatste Meester vraagt: Waar moet ik nu heen gaan? Zegt de Meester slechts: Over die bergtop. De man gaat over de bergtop en waar komt hij? Hij komt op de plaats vanwaar hij is vertrokken.

Dat is altijd onze pelgrimstocht. Wanneer wij aan een inwijding beginnen, dan is het heel mooi om allerhande dingen te leren, het is mooi om gaven te ontwikkelen, maar eens komen wij terug op ons punt van uitgang.

"Een sleutel heeft alleen betekenis, indien hij nog blijft gelden als wij terug zijn op ons uitgangspunt."

Al het andere is illusie. Het is deel van een leerproces misschien waarbij men moet beginnen met onjuistheden om het begrip voor het juiste mogelijk te maken. Meer is het niet.

Nu weet ik wel dat u allemaal veel liever een aantal magische sleutels zoudt willen hebben. Laat mij er één geven. Als u hem goed begrijpt, kunt u er wat mee doen. De meest magische sleutel is deze:

"Indien ik de naam van mijn God ken en Zijn wezen bereik, ben ik Zijn gelijke."

Een heel gemakkelijke sleutel: God mag niet iets zijn dat ver weg is; anders is het hanteren van het begrip God zinloos. Als ik aan God een naam geef, wil dat ook zeggen dat ik Hem benoem, dat ik Hem een functie geef. In feite zeg je dus: Als ik mijn God beperk tot datgene wat voor mij begrijpelijk is, wat binnen mijn sfeer van leven ligt, dan kan ik Hem aanvaarden, ik kan Hem begrijpen. Maar dan ben ik Zijn gelijke. Dan is alles wat ik aan die God toeken ook deel van mijzelf, van mijn persoonlijke eigenschappen.

Ik zeg: God kan alle dingen scheppen. En als ik kan begrijpen dat God die scheppende kracht heeft en hoe God de scheppende kracht hanteert, dan kan ik zelf ook scheppen. Dus eigenlijk is het weer het oude verhaal van de papyri van Thoth.

"Wie het eerste blad leest" - zo staat er - "kan de geesten bezweren. Hij kan dieren roepen en verdrijven. Hij kan heel veel doen met de natuur. Wie het tweede blad heeft gelezen, kan de zon doven en haar weer ontsteken. Hij kan de aarde vernietigen of haar uit het Niet oproepen." Dan moet je je één voelen met God. Dat is de wijsheid van Thoth. Maar het is ook de wijsheid, die vandaag de dag nog geldt. Alleen denken de mensen nu dat, als je de formules kent die daarin staan, je dan alles weet. Maar die formules van de papyri van Thoth op zich zijn waardeloos.

Formules doen namelijk niets. Al die mooie woorden die er allemaal omheen liggen doen eigenlijk niets. Het belangrijkste is, dat in het tweede papyrusblad de functies van scheppen en vernietigen volledig zijn uitgedrukt - versleuteld - want het zijn allemaal gelijkenissen. Wie het wezen beseft, dat achter deze formules verborgen is, wekt in zichzelf de kracht van vernietiging, de kracht van openbaring, de kracht van schepping.

Het is begrijpelijk als veel mensen zeggen: Het is wel mooi, maar ik wil geen God zijn, ik wil mijzelf zijn.

Wie kan zichzelf zijn, normaal of paranormaal? Jezelf kun je eerst zijn, indien je jezelf begrijpt. En om jezelf te begrijpen moet je eerst jezelf benoemen, vervolgens jezelf en je daden begrijpen en dan op grond daarvan nu bewust datgene scheppen wat eens als een schijnbaar toeval je is overkomen.

Dat is een magische sleutel. Een heel belangrijke zelfs. Maar weet u wat dat inhoudt? Op het ogenblik, dat je bewust jezelf wordt, ben je toeschouwer. Het "ik" in zijn handelende functie wordt de schepping van

het "ik" in zijn kennende, zijn belevende functie. Er is een scheiding tussen deze beide. Geen scheiding van: hier is de grens, dus dit is zus en dat is zo, maar de functies vallen gewoon uiteen. Dat is bij het paranormale altijd het geval. Dat is heel vreemd.

Als iemand een helderziende droom heeft b.v., dan is het heel goed denkbaar dat daarin allerlei waarden van de toekomst liggen, maar hij begrijpt ze niet. Als je nu weet, hoe je was voordat je die droom had, dan weet je ook hoe je zelf aan deze droom betekenis hebt gegeven en kun je deze betekenis zien als iets van jezelf. Dan zegt men: Dit beeld betekent voor mij dit of dat. Maar de beelden die ik zie liggen daarbuiten. In de wereld zal dus alles wat buiten mijn persoonlijke gevoelens om toch in die droom was, ergens een rol spelen. Je kunt het dan bekijken en plotseling wordt dan de droom van een visioen dat vaag en geestelijk is tot een concrete duiding van iets wat in de tijd gaat gebeuren en waarvan je de details kent. Wat meer is, dan ben je ook niet meer gebonden aan het fragment dat in die droom een rol speelt, want dan is het fragment op zichzelf a.h.w. de toegang naar een hele reeks van oorzaak-en-gevolg feiten. Men kan dan een groot stuk van die periode overzien. Als je het zo doet, kun je het misschien wel ver schoppen, maar het is erg moeilijk.

Natuurlijk kun je het ook omdraaien. Dat is dan een sleutel voor de mensen, die minder magisch en meer praktisch zijn ingesteld.

"Bereiken is belangrijker dan verklaren, want het bereikte kan altijd worden verklaard. Maar de verklaring betekent nog geen bereiking." Als u zelf iets wilt doen, dan moet u het gewoon proberen. Als het niet gaat, dan is het natuurlijk gemakkelijker te zeggen: Dan zal dit of dat wel de oorzaak ervan zijn, maar het betekent gewoon dat je niet juist geprobeerd hebt. Wat de oorzaak verder ook is, het is niet belangrijk te verklaren waarom het niet gaat. Het is slechts belangrijk het anders te doen en te kijken, of het zo wel gaat.

Als je iemand wilt genezen, dan is het heel mooi, als je eerst de gehele anatomie van de mens hebt bestudeerd en alle kwalen kan benoemen met mooie Latijnse namen. Maar daarmee genees je niemand. Je moet gewoon iemand eerst de energie, de kracht geven en als die werkt, dan gaat het niet om het "hoe", maar om het resultaat. Indien ik voldoende resultaten heb, krijg ik vanzelf een beter begrip voor de manier waarop dit voor mij functioneert. Geen algemene wetenschappelijke regel, maar gewoon een persoonlijke relatie die op deze wijze uitdrukbaar is.

Dit is echter voor veel praktisch denkende mensen weer net niet mooi genoeg. Zij willen graag direct resultaten. Er zijn mensen, die willen b.v. goud maken. Maar zij willen ook weten hoe. Met andere woorden: wat voor procedure moet ik volgen?

Is dat nu belangrijk? Als je goud wilt hebben en je krijgt goud is het dan ook nog belangrijk hoe het tot stand is gekomen? Maak dan eerst maar het goud dat je nodig hebt. Als je dan tijd over houdt, dan kun je erover nadenken wat je eigenlijk allemaal hebt gedaan en ga je misschien beter begrijpen wat er in feite aan de hand was.

Er bestaat in de wereld van de geest, zo goed als in de wereld van de stof een noodzaak tot empirische (proefondervindelijke) benadering. Niet: wat wij veronderstellen vormt ons of maakt onze grootheid uit, maar datgene wat wij bereiken. Bereiken en dromen zijn twee verschillende zaken. Als ik u een aardige sleutel mag geven die zeer actueel is:

"Wie de wereld met woorden wil verbeteren, gaat aan zijn woorden ten onder.

"Wie metterdaad één mens gelukkiger maakt, heeft de wereld verbeterd." Dat is gewoon waar. Als weet, waarom zoiets wordt gezegd en aanvoelt wat het voor jou is, waarom zou je je dan nog verder druk maken?

Het is altijd erg gewichtig, als je zegt "Sleutels". Toch geeft het mij een beetje een Fledermausachtig gevoel. Ik zie de halfdronken cipier met zijn sleutels rammeld over het toneel waggelen. Cipier: hij, die de sleutels bewaart en anderen het onmogelijk maakt ze zelf te gebruiken. Hij beperkt u. Hij sluit u op in uw eigen onvermogen. Hij zal wel eens uitmaken wanneer u wel en wanneer u niet naar buiten mag. Wanneer u de grens even mag overschrijden. Aan de andere kant is het prettiger. Een cipier zegt, dat je eruit moet en als je dan eruit gaat, weet je zeker dat je buiten bent. Maar het is wel: alleen als de ander het zegt. Alleen onder de voorwaarde die een ander dicteert. Dan is de vrijheid, die de cipier schenkt, niet uw vrijheid maar zijn vrijheid, die hij tijdelijk aan u overdraagt.

Volg een Meester met al zijn sleutels en met al zijn leringen en soms kunt u wat bereiken, soms zelfs veel. Maar u kunt slechts datgene bereiken wat hij u toestaat te bereiken. Zelfs als u de macht krijgt over een van de sleutels, dan is het nog altijd de sleutel van een ander. Dan bent u nog altijd gebonden aan de mentaliteit en de voorstellingswereld van de ander. Dat wil zeggen, dat die sleutel in uw eigen leven nooit helemaal past. Juist daarom is het belangrijk, dat u uw eigen sleutels vindt. Geen cipiers, geen gevangenbewaarders die u langzaam en voorzichtig langs de door hen gekozen paden voeren naar een ogenblik van geestelijke bereiking of verrukking en dan zeggen: Nu is het genoeg geweest.

De vrijheid, de goddelijke krachten, de goddelijke schepping is er voor iedereen. Dat kan, als iedereen bereid is zijn eigen sleutels te zoeken en desnoods te maken. Ik hoor u denken: Maken? Moeten wij nu zelf sleutels maken ook? Nu dat doet u toch de gehele dag. U bent voortdurend bezig sleutels te gebruiken, alleen noemt u ze niet zo. Bijvoorbeeld:

Iemand ziet een vuurrode tulp - hij is een dagje uit met zijn vrouw - dat doet hem denken aan vlammen. Automatisch zegt hij tegen haar: Heb je het gas onder de melkkoker wel uitgedraaid?

Een begripssleutel dus. Associaties noemen wij dat.

U heeft associaties genoeg. Elke dag weer. Maar deze hebben een bepaalde richting. Het is niet alleen maar een kwestie van "is het gas wel uitgedraaid" Er zijn ook andere dingen. Iets doet u voortdurend denken aan een bepaald gebeuren, een bepaalde kracht, een bepaalde droom of een bepaald ideaal. Vraag u dan niet alleen af wat het ideaal is, wat de droom betekent, maar wat u daaraan doet denken. Dat is namelijk iets wat in u een sleutel omdraait, wat in u ineens een deel van uw besef laat werken, een deel van uw emoties a.h.w. plotseling vrijmaakt. Gebruik die sleutel dan op het ogenblik dat u hem nodig heeft. Leer uzelf manipuleren. Leer uw geest op te sluiten, wanneer het nodig is. Het kan voor een mens soms nodig zijn dat je zegt: Ik moet mijn besef bedwingen zodat het binnen de perken van de redelijkheid blijft. En in een volgend ogenblik, alleen door zekere associaties de emotionele gesteldheid, de nieuwe kracht, die openheid te gewinnen waardoor je anders wordt, maar ook anders kunt handelen, anders reageren en daardoor dus ook andere resultaten tot stand brengt.

Die sleutels heeft u allemaal. Als u begint om de eenvoudige sleuteltjes die voor u iets betekenen na te gaan, dan komt u al heel gauw tot de conclusie: de menselijke geest doet een klein beetje denken aan een Lips- of cylinderslot. Wat is nu het kenmerkende van een cylinderslot? Eigenlijk alleen dit: er zit een aantal staafjes in van gelijke lengte die op verschillende hoogten doorgezaagd moeten zijn. Als u nu een sleutel gebruikt, dan zit er op de baard een aantal kartels. Die drukken de staafjes in het slot op een ongelijke manier omhoog. Als het nu goed is, dan wordt elk staafje precies zover opgelicht dat het breukpunt, waarop

het staafje is doorgezaagd, gelijk valt met de grens van de cylinder. Daardoor kun je met de sleutel dan de cylinder omdraaien en die zal dan het slot doen open gaan.

Kijk, als wij nu deze kleine sleutels gebruiken, dan zijn ze eigenlijk precies hetzelfde als de staafjes in dat cylinderslot. Wij hebben namelijk een groot aantal van die kleine associatieve sleutels. Indien wij ze allemaal kennen, wordt het mogelijk om al die functies (associaties) gelijktijdig zo in werking te stellen en te doen functioneren, dat hierdoor ons besef a.h.w. kan omdraaien.

Een grote sleutel wordt gemaakt uit vele kleine sleutels. Waar één kleine sleutel de weg naar het innerlijk en de krachten van het innerlijk niet vrijmaakt, daar zal een aantal ervan samengevoegd tot een geheel dit wel doen.

U beschikt over alle middelen om die kleine sleutels te vinden. Als u een aantal daarvan heeft gevonden - voor de meeste mensen zal dat liggen tussen de 6 en de 15 - dan bent u in staat om de grendel tussen totaalbewustzijn en menselijk bewustzijn weg te schuiven of te draaien. U krijgt dan toegang tot uw gehele geestelijke persoonlijkheid met alle krachten en met alle kennis die daarin zit en alle mogelijkheid tot uitwisseling met de wereld rond u. Kortom, u verandert.

Onthoudt u echter wel één ding: Als u mens wilt zijn en met mensen wilt blijven verkeren, dan kunt u het slot niet permanent open laten. Een sleutel vinden, best. Een sleutel gebruiken als het nodig is, uitstekend. Maar proberen om voortdurend te leven met die andere wereld in uw eigen wereld betekent, dat u de mensen niet meer kunt aanvaarden zoals ze zijn; dat u het leven niet meer kunt aanvaarden zoals het is voor anderen. Dan vervreemdt u van de wereld waarin u leeft.

Gebruik dus een sleutel alleen, indien de kracht die achter het slot verborgen zit nodig is. Op deze manier kunt u voor uzelf en voor de wereld steeds meer geestelijke energieën vrijmaken, steeds meer werkelijke resultaten boeken en gelijktijdig toch uzelf blijven in uw wereld en levend als mens de bewustwording opdoen waarvoor u eens mens bent geworden.

Ik hoop, dat u eens gaat kijken wat voor sleutels er zaten in al die andere lessen. Als u ze goed bekijkt zaten er heel wat aardige sleutels in voor sommigen. Als het niet gaat zoals u wilt, trekt u zich er maar niets van aan, dan is het gewoon geen sleutel voor u. Misschien ligt er ergens anders wel één voor u.

Leer uzelf en uw associatieve reacties kennen en probeer zo de begrenzing tussen uw menselijke rede, uw menselijke gevoelens en uw totale persoonlijkheid steeds weer te laten wegvallen.

:--:--:

DE PSYCHE VAN DE MENS.

Ik neem aan, dat de samenstelling ervan u bekend zal zijn. Er zijn echter een aantal factoren, die juist als je het een of ander wilt doen op paranormaal gebied toch nog wel een grote rol spelen. Daarbij zijn enkele factoren, die een bijzondere belichting verdienen.

Wat je bent, dat ben je door het leven. U moet niet denken: ik ben een persoonlijkheid zonder meer. Alles wat in uw gedachten een rol speelt en al die dingen die erbij komen van wat u leuk en niet leuk vindt e.d. worden door het leven bij u opgeroepen. Het beeld dat u van uzelf krijgt is iets wat door het leven is gemaakt. Wie dat over het hoofd ziet, gaat uit van allerlei ideale stellingen.

Die idealen heeft hij ook wel door het leven gekregen, maar een ideaal dat een mens vereert, is meestal het tegengestelde van wat hij zelf denkt te zijn, anders zou het geen ideaal zijn. Wie dus grote idealen koestert, moet wel beseffen dat hijzelf over het algemeen het tegendeel ervan is, zij het misschien niet voor anderen, maar dan toch wel in eigen ogen. Een ideaal is altijd het onbereikbare. Het is de antithese van hetgeen voor ons bereikbaar lijkt. Wie zijn eigen idealen kent en objectief durft beschouwen, ziet waar de fouten liggen van zijn persoonlijkheid.

Heel belangrijk in de menselijke psyche is ook de neiging om te ontwijken. Er zijn mensen, die b.v. bang zijn voor bepaalde aspecten van het leven. Of dat nu zaken doen is, sex of wat anders. Deze mensen zijn dan voortdurend bezig om anderen te kritiseren, omdat zij in alles juist die aspecten zien. Ook datgene wat je in de wereld voortdurend constateert en verwerpelijk acht, zit voor het merendeel in jezelf.

Nu zeggen de mensen: Als ik ouder word, dan verander ik. Nu, laten wij hopen dat het waar is. Maar één ding is zeker: naarmate je ouder wordt zijn de felle belevingen eigenlijk al voorbij. Ik wil niet zeggen dat iemand, die 67 of 76 jaar is minder intens kan leven en voelen dan iemand van 16 of 17, maar het is anders. Juist door het grote aantal ervaringen, die je hebt opgedaan, ontstaat er een zekere egalisatie; de dingen worden een beetje eenvoudiger. En naarmate je in je leven minder bent weggelopen voor alles wat je vreest in jezelf, zul je ook de wereld gemakkelijker kunnen aanvaarden.

Als je oude mensen ziet, dan zijn er in feite maar twee soorten: de dogmatici - op welk terrein zij dan ook automatisch denken en degenen die voor alle dingen steeds meer begrip kunnen opbrengen. Dat is heel begrijpelijk. Degenen die begrip opbrengen zijn de mensen die door hun ervaring de onbelangrijkheid van veel dingen hebben ingezien. Degenen die dogmatisch denken zijn zij die voortdurend in conflict zijn geweest met de wereld en zo bang zijn voor zichzelf, dat zij maar een zekerheid hebben gekozen waaraan zij zich ten koste van alles vastklampen.

Als je zelf bezig bent met de studie van het paranormale, het gebruik van geestelijke krachten of het genezen, dan moet dat toch een beetje uit jezelf voortkomen.

De menselijke psyche heeft één aspect waaraan men meestal voorbijgaat, noem het een voor gevoel of een sensibiliteit. Op het ogenblik, dat wij te maken krijgen met iets wat in ons werkelijk is, wat voor ons bestaat, zal ons voorstellingsvermogen en de "ik"-voorstelling die wij hebben opgebouwd dat vaak afwijzen. Wij voelen dat wij iets kunnen doen, maar wij zeggen dat het onmogelijk is. Of wij voelen aan dat iets goed zou zijn en wij zeggen tegen onszelf dat het zondig is. Dan vluchten wij weg voor de dingen in onszelf. Maar het betekent toch wel, dat alles wat in de emotie en in dat aan-

voelen zo een rol speelt dat dat wel degelijk zin heeft. Iemand, die dus een beetje verder durft gaan, zal zeggen: Wat ik aanvoel als juist, betekent voor mij dat het ook een mogelijkheid is. Als ik voel, dat ik iemand kan genezen, dan moet ik dat kunnen, anders zou ik het niet aanvoelen. Dat is niet hetzelfde als u zegt: Ik zou iemand zo graag willen genezen. Dat is namelijk wat anders. Maar als u het gevoel heeft: die mens kan ik helpen, dan kunt u hem ook helpen.

Als u denkt: nu zou ik kunnen weten wat er morgen gebeurt of - mijnentwege - op welk nummer de hoofdprijs in de loterij valt, dan moet u onmiddellijk reageren. Want dat is een mogelijkheid die innerlijk bestaat - of dat nu het uitzenden van kracht is of lezen in ruimte en tijd, als u het aanvoelt, dan is het er.

Wie daarop gaat reageren zal natuurlijk in het begin heel veel eigenaardige belevingen doormaken. Want wat er gebeurt, is niet wat u redelijk denkt dat er gaat gebeuren. U heeft wel op uw gevoel gereageerd, maar met uw normaal denken was u niet in staat de juiste betekenis ervan te omschrijven. Dientengevolge heeft u daaraan verwachtingen vastgeknoopt die niet stroken met hetgeen u aanvoelde, maar die slechts samenhangen met hetgeen u op grond van redelijke verwachtingen erg belangrijk zou vinden. Om een voorbeeld te geven:

U zult misschien weten opwelk lot de hoofdprijs valt, maar dan kunt u dat nergens vinden; een ander heeft het gekocht. Maar dan heeft u het toch geconstateerd. U heeft gelijk gehad. Dat is nu het belangrijke.

Voor de mensen gaat het gewoonlijk - of zij het toegeven of niet - grotendeels om de vraag: Wat word ik er wijzer van? Dat is ook begrijpelijk, want de mens wordt opgevoed in een wereld waar hij van alles wijzer moet worden. Als men op school gaat, dan moet men goed leren, anders kan men later zijn centjes niet verdienen. Men moet het mooie rechterhandje geven, anders ziet iedereen hoe onopgevoed het jongetje of meisje is. Zo zijn er nog een hoop andere dingen. Tegenwoordig gaat het nog wel, maar er is een tijd geweest dat sommige christenen een badkuip als een zonde beschouwden. Weet u waarom? Omdat men niets aan had als men een bad nam, ook als men het in z'n eentje deed. U moet dus begrijpen, dat de manier waarop men redeneert niet in overeenstemming is met wat men van binnen is. Dat wil ook zeggen, dat de kracht die u gebruikt niet zal werken zoals u meent dat ze zou moeten werken, maar zoals u innerlijk bent en zoals u innerlijk de kracht kunt vinden. Dat is dus een heel eenvoudige zaak, als je het op de keper beschouwt.

De menselijke psyche is voor een groot gedeelte een enorm krachtstation. Daar kan ontzettend veel uit komen. Een mens, die zijn krachten werkelijk goed gebruikt, kan ook een elektrische lamp laten branden zonder dat er een energiebron is. Hij kan het warm laten worden, terwijl het rond hem zo koud is als maar wat. Men vertelde van een ingewijde in Tibet, die met een natte deken om zich heengeslagen ging zitten bij een temperatuur van 20 gr. onder 0. Dan droogde hij alleen door zijn wil de deken op zijn lichaam zonder kou te vatten of te bevriezen. Dat is fantastisch! Iedereen denkt natuurlijk: wat zal dat de kolonkosten kunnen verminderen.

Dat zijn echter extremen, dat zijn mogelijkheden. Ik wil niet zeggen, dat u dergelijke stunts moet proberen uit te halen. Dat is voor de meesten van u dwaasheid, omdat u gelooft dat u dan ziek wordt en het dan ook wordt. Als u iets eet en u denkt dat u er misselijk van zal worden, dan gebeurt dat ook. Er was eens iemand, die een bepaald vleesgerecht buitengewoon lekker vond totdat iemand hem vertelde dat het ratelslang was. Toen heeft hij toch zo'n buikkrimp gekregen! De krimp kwam natuurlijk niet van de ratelslang; die kwam door zijn eigen verbeeldingskracht.

Wij hebben namelijk een groot aantal denkbeelden waardoor wij voor ons eigenlijk veel onmogelijk maken of ons reacties opleggen - ook lichamelijk - die niet eens noodzakelijk zijn. Wij denken: zo moet het zijn en anders niet.

Dat is uit het leven voortgekomen, dat heeft men ons verteld, zoals b.v.: Slangen zijn vies, zij zijn gevaarlijk, dus kan men ze niet eten. Of men moet zo'n rare Chinees zijn; die eet slangen. Wij niet, maar wij lusten wel gerookte paling.... Daarvan wordt men niet ziek. Rauw eten! Ongelooflijk vies. Geef mij maar een echte Hollandse Nieuwe. Het is allemaal een concept dat wordt opgebouwd. U moet begrijpen dat dit concept absoluut onjuist is, maar u kunt het niet ongedaan maken.

Iemand heeft b.v. hoogtevrees. Hij kan honderd keer zichzelf vertellen dat er helemaal geen gevaar bestaat, dat deze hoogte niet groot is, maar als hij op het derde tredje van de trap staat, wordt hij toch duizelig. Zo gaat het ons, als wij rekening moeten houden met ons innerlijk en datgene wat wij door de wereld zijn geworden. Dat is het voortdurende conflict.

Het is een conflict dat wij alleen kunnen oplossen, indien wij op een gegeven ogenblik eerst onze beperkingen aanvaarden: voor mij is het zo en zo en dan beseffen: wat ik aanvoel, behoeft voor de wereld niet te tellen.

U kunt de hele zaak indelen als zo'n warenhuislift. Eerste etage: stofelijk lichaam. Tweede etage: astraal lichaam. Derde etage: mentaal voertuig enz. Uw geestelijk "ik" zou zich wel eens willen schurken of krabben, als het ziet wat men er in de stof van maakt. Toch bent u één geheel. Als u het volgende nu eens als regeltje neemt:

Ik kan niet mijn eigen grenzen zonder meer overschrijden. Ik kan niet plotseling anders zijn, anders denken of doen dan ik altijd heb gedaan. Dat kan ik alleen gedurende een zeer korte tijd en ten koste van een enorme inspanning. Maar wat ik aanvoel als een mogelijkheid, kan ik zodra ik mijn gewoontepatroon verder laat voortbestaan door een enorme krachtinspanning actief maken in de wereld.

Op het ogenblik, dat ik niet probeer om met mijn denken en mijn lichamelijk handelingen etc. te beantwoorden aan hetgeen ik als juist aanvoel maar het aangevoelde eenvoudig openbaar zonder daarbij mijn gedrag noodzakelijkerwijs eerst te moeten aanpassen, kom ik op een gegeven ogenblik zo ver dat ik begrijp: het koektrommeltje kan groen, geel of bruin zijn, maar het is en blijft een koektrommeltje. Ik kan een krik voor een auto versieren door er b.v. roosjes op te solderen, maar het is en blijft een krik.

U bent een persoonlijkheid met een enorm geestelijk vermogen, met voertuigen direct tot in het hoogste licht. U bent een wezen, dat eigenlijk in al die werelden en sferen bewust is, dat daaruit zelfs kracht kan putten, dat daarmee kan werken. Dan moeten wij niet proberen eerst de versiering aan te passen aan het wezen. Wij moeten het wezen laten functioneren en de uiterlijkheden, de kleur van een trommeltje of de versiering van een krik laten bestaan. Nu is het eigenlijk een beetje gek dat ik een krik als voorbeeld neem. Een krik is een dommekracht. Voor een mens is het geestelijke deel van zijn wezen ook een soort dommekracht. Want wat u eigenlijk geestelijk tot stand brengt, is een soort automatisme. U kunt er grote dingen mee doen, die u gewoonlijk niet kunt doen. Maar dat kunt u alleen, als u op de juiste manier aan het slingertje draait.

Wij kunnen niet anders zijn dan wij willen, niet anders doen dan wat ons wezen ons door conditionering voorhoudt dat wij moeten doen. Maar wij kunnen wel naast hetgeen wij zijn onze krachten laten functioneren, als wij namelijk beseffen dat onze gedachteninhoud en onze conditionering op zich onbelangrijk zijn en alleen maar de verpakking van de werkelijkheid voorstellen.

Een groot aantal mensen zal zeggen: Maar ik moet toch ook mijzelf leren kennen. (Dat vind ik altijd een heel treurig iets: mensen, die eerst zichzelf willen leren kennen, wachten meestal totdat zij aan zichzelf worden voorgesteld.) Maar kent u zichzelf dan niet? U weet toch wat u doet?

U weet toch wat u denkt? U weet toch wat u bent? Dat u daarnaast nog andere dingen bent, dat zult u dan ontdekken. Heeft het zin om te weten: ik ben een deel van het hoogste Licht, als waar u zit het nog steeds zo donker blijft? Dat is slechts een steuntje; dat geeft u de moed om iets vol te houden. Dat geeft u geen mogelijkheid om iets te veranderen. Maar als u weet: ik heb energie en als ik mij nu maar niet afvraag hoe, wordt het hier een beetje lichter, dan heeft u wat bereikt. Niet: als ik maar anders was. Want "als ik maar anders was" betekent al dat ik niet kan werken met hetgeen ik nu ben. U moet aanvaarden wat u bent. Voor de meesten valt dat best mee. Als je in de wereld rondkijkt, zeg je: Die zou ik niet willen zijn en die ook niet. Ik heb nog nooit iemand horen zeggen: God, de benen van Betty Grable hebben en dan Haya van Some- ren heten!

Begrijp dus goed: Wij moeten niet sublimeren naar wat anders toe. U kunt transformeren: in uzelf krachten in andere omvormen. Maar dat doet u automatisch. Of dacht u dat een transformator anders werkt? Dat is gewoon de verhouding die is vastgelegd. Deze verhouding ligt in de mens ook vast. U bent een geestelijk wezen. U bent aangesloten op de kosmische wisselstroom, bij wijze van spreken. Maar door hetgeen u bent - en dat voelt u aan - kunt u een deel van de krachten en een deel van de werkelijkheid afgeven. Op het ogenblik dat u erover gaat denken hoe u het zult moeten doen, kunt u het niet meer. Als een autocoureur b.v. moet nadenken hoe hij moet schakelen, dan kan hij nooit een race winnen. Hij moet automatisch schakelen. Hij moet het doen zonder erbij te denken. Zijn reacties zijn juist op het moment dat hij niet overlegt, maar alleen reageert.

Nu is dat geestelijk een heel mooi voorbeeld. Als wij in de stof zijn, is onze conditionering: wij moeten de dingen overlegd doen. Maar als wij overlegd handelen, dan zijn wij te laat. Vraag dat maar aan uw Kabinet. Dus moeten wij leren automatisch te reageren. Wij moeten gewoon de kracht, die wij aanwezig voelen, manifesteren zoals wij aanvoelen dat het kan. Dan mogen wij er later over nadenken, of wij het niet beter anders hadden kunnen doen. Zoals de coureur, die na afloop van de race zit na te denken dat hij toch eigenlijk net iets van de ideale lijn had moeten afwijken, want dan had hij beter gereden. Maar als hij op dat ogenblik erover had nagedacht, dan zou hij bij de GGD daar nog verder over hebben kunnen piekeren. Dat geldt ook voor u.

Mijn betoog over de psyche kunt u eigenlijk herleiden tot een paar heel eenvoudige regels:

1. Besef: een mens is geconditioneerd om zichzelf op een bepaalde manier te zien. Hieraan kunt u weinig of niets veranderen. Aanvaard uzelf, zoals u uzelf ziet.
2. U kunt nooit weten hoe de wereld u ziet. Vraag het u daarom ook niet af.
3. U voelt in uzelf meer aan van uw mogelijkheden dan u ooit kunt beredeneren. Reageer vanuit uw gevoelens, als het gaat om krachten.
4. Verbind nooit een verwachting aan een kracht, die u projecteert. Want elke verwachting is gebaseerd op het beeld van uzelf en dat bevat zo weinig omtrent uw eigen werkelijkheid dat de gevolgen altijd anders zijn dan u denkt.
5. Alles wat u voelt dat mogelijk is, is op het ogenblik dat u dit voelt binnen uw bereik, maar tien seconden daarna kan het voorbij zijn. Daarom, reageer altijd onmiddellijk.
6. Vereer uw God, aanvaard de geest, kortom, alles wat u wilt geloven en houdt u daaraan in uw denken. Het maakt heus niets uit tot wie u bidt, als u maar goed bidt.

Bidden betekent: wachten op het signaal dat u iets kunt zijn of doen. Op het ogenblik, dat u dat verkeerd doet of dat u uw wereld laat voor-
aan, is de kans voorbij. De kracht, die u bezit zal niet beantwoorden
aan uw wensen. Deze kracht is een uitdrukking van uw mogelijkheden.
Laat daarom niet uw wil om iets te doen prevaleren, maar doe de dingen
die u a.h.w. worden aangereikt en waarop u emotioneel reageert met
"dat is mogelijk".

Een laatste punt: U moogt elke stelling opbouwen omtrent uw geeste-
lijk wezende toe stand van de kosmos of wat u maar wilt, zolang u maar
beseft dat dit een denkbeeld is. Hanteer nimmer uw voorstellingen, die
in uw eigen wereld niet bewijsbaar zijn als feiten, terwijl u uw gevoelens,
die deel van uw werkelijkheid zijn daarom verwerpt.

Als ik zeg: "psyche", dan denken de meeste mensen aan zoiets als
"Amor en Psyche". Eigenlijk is de psyche niet veel anders dan oerkracht,
gemanifesteerd in een aantal verschillende vormen, maar binnen één sa-
menhangend kader. Als wij met de psyche bezig zijn, dan kunnen we elke
factor daarvan apart bekijken zonder ooit te weten wat het geheel is.
De Boeddha had er een mooie gelijkenis voor.

Er waren eens een paar blinden, die even zouden nagaan wat een oli-
fant was. Naderhand kwamen ze bij elkaar. De een had op de rug mogen zit-
ten en zei: "Een olifant is een tamelijk ruw oppervlak dat soms deint."
"Neen," zei een ander, "dat is een rechte zuil." Deze had aan een poot
staan kneden.

"Neen," zei weer een ander, "het is een heel slangachtig iets dat vrien-
delijk maar vochtig nijgt." Hij was met de slurf bezig geweest.
Een ieder zei: Ik heb het goed gehad. Ze begonnen toen met elkaar te knok-
ken. Het waren gelukkig blinden dus ze sloegen nogal mis.

Kijk, dat is nu de werkelijkheid van onze psyche. Wij voelen bepaalde
dingen met een geestelijk voertuig aan. Wij treden uit desnoods en wij ne-
men waar. Wij leven stoffelijk, maar wij zijn niet geneigd te zeggen:
Alles tezamen is het de werkelijkheid. En dat is nu datgene waar het om
gaat. Onze psyche omvat zoveel verschillende delen van de kosmos, dat
onze voorstelling van de kosmos nooit juist kan zijn, als wij ook maar
één van deze delen uitschakelen.

Als iemand uitroept: "Ik bemin u in de geest" en hij geeft u dan een
schop onder uw achterwerk, dan kunt u er zeker van zijn dat zo iemand
niet gecoördineerd is. Hij is nl. in tweestrijd in zijn eigen werkelijkheid
of hij bemint u niet werkelijk in de geest of hij begrijpt niet dat liefde
een erkenning inhoudt in elke sfeer en wereld en nooit een afstraffing
of verzet. Dat is gewoon een feit, daarmee moet u leren leven. U kunt
natuurlijk in uw stoffelijk bewustzijn niet al deze dingen samenvoegen.

U denkt op dat ogenblik in een stoffelijke taal en u bent helemaal
vergeten dat er nog andere talen bestaan. Sommige daarvan zijn voor u on-
verstaanbaar geworden. Het is een soort Sanskriet waarvan u eigenlijk
niet meer weet wat het is en waarbij het hoort. Maar al deze talen teza-
men hebben één oertaal en dat is nu de omschrijving van de kosmos, van uw
werkelijkheid.

Wij moeten gewoon werken met onze gevoelens, indien wij niet in staat
zijn te werken met het bewuste deel van de geest, dat is duidelijk.
Wij kunnen nooit proberen onszelf stoffelijk helemaal te ontkennen, want
dat is ook een deel van de totaliteit. Maar wij moeten alles wat in ons
bestaat zoveel mogelijk als een eenheid beseffen en nooit een onderscheid
maken: dit is geestelijk en dat is stoffelijk. Neen, dit is deel van mijn
wezen en van mijn werken in de totaliteit. Zodra een mens tot die erken-
ning en aanvaarding komt, zal hij durven zeggen:

Alles wat ik ben, alles wat ik doe, alles wat ik heb gedaan en zal
doen, alles wat ik heb aanvoeld en heb waargemaakt is een deel van een

kosmische werkelijkheid en daarom juist is het een deel van de kracht van het leven. Al datgene wat ik ontken - geestelijk, stoffelijk of anderszins - is een vermindering van de werkelijkheid. Het is een afwijzing van de kracht van het leven en daardoor voor mij in feite een kluister, die ik mijzelf aanleg en die het mij onmogelijk maakt het hoogste Licht te beseffen.

:--:--:

I N B E E L D I N G.

Ik beeld mij iets in. Ik bouw een beeld diep in mij. Ik stel mij voor dat ik ben wat ik niet ben. Ik erken alles wat ik niet ben om te verwerpen dat wat ik weet te zijn.

Inbeelding is het geneesmiddel voor de pijn van de werkelijkheid dat nooit geneest, maar slechts diepere sporen van zware ziekte achterlaat. Beeld je niet teveel in. Want al wat je je voorstelt meer te zijn dan een ander, minder dan een ander of anders dan een ander dat kan nooit bijdragen tot je begrip van de werkelijkheid.

Vraag je niet af, of je anders bent of beter. Zeg niet tegen jezelf dat je ziek bent of dat je speciale zorg behoeft. Zeg alleen maar tegen jezelf dat je er tegen kunt en ga verder. Want één ding kun je je niet inbeelden en dat nu juist de werkelijkheid.

In alle uiterlijke vormen en in alle ontwijkingen van je gedachten zit één kracht verborgen die eeuwig bestaat. Alle beelden die je van jezelf hebt gemaakt kunnen te gronde gaan, maar wat je bent is eeuwig.

Wees niet te bang voor vandaag of voor morgen en beeld je vooral niet in dat wat je vandaag doet beslissend is voor de eeuwigheid. Besef dat je eeuwig bent en dat al wat in de tijd gebeurt onbelangrijk is zolang je de krachten erkent waaruit de eeuwigheid zelf existeert.

Zeg niet tot jezelf: Ik ben ziek, of: ik ben gezond. Zeg tot jezelf: Ik leef, en levend maak ik mijzelf waar zoals ik mij nu besef.

Al wat ik kan geven dat geef ik aan de wereld, dat geef ik aan het Zijn alleen maar, omdat ik weet: dit ben ik, zo ben ik, zo voel ik te moeten zijn. Dan verdwijnt de inbeelding en komt in de plaats daarvoor ergens een licht gevoel van binnen, een lichte vibratie waardoor je zegt: Het is goed om te zijn en te leven ondanks alles.

Dan vind je een gloed van vreugde, die alle leed toch nog weer draaglijk maakt voor jezelf en voor anderen.

Dan vind je een kracht die - wonderlijk genoeg - altijd weer in verschijning treedt, ook al weet je niet eens waarom en hoe.

Beeld je niets in en wees jezelf en je zult de eeuwigheid die je bent steeds sterker zien doorschijnen in dat wat je nu wezenlijk bent zonder waanvoorstellingen daaraan vast te knopen.

:--:--: